

Gør det ikke på nogen som helst måde indtryk på Venstre og på Vestres arbejdsmarkedsordfører, at de, der står ude i suppedasen til daglig, arbejdsgivere og fagforeninger, som skal have det her til at fungere, siger, at det her simpelt hen ikke duer? Hvordan kan det være, at man er så nonchalant, at man vælger at køre hen over det?

Kl. 17:37

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 17:37

Jens Vibjerg (V):

Høringssvar gør altid indtryk på mig. Nu har jeg her valgt at lytte til de høringssvar, der siger, at det er en god idé, for der er jo en række organisationer, der siger, at det her er en god idé. Det viser jo også, at det ligesom er et spørgsmål om, hvor man kommer fra, og hvilken politisk tilgang man har til det her, som afgør, om man synes, at det er en god idé eller en dårlig idé, og at det ikke så meget er på grund af substansen i forslaget.

Kl. 17:38

Formanden:

Så siger jeg tak til hr. Jens Vibjerg. Så er det hr. Bjarne Laustsen som ordfører i denne sag.

Kl. 17:38

(Ordfører)

Bjarne Laustsen (S):

Det er et meget stort og komplekst lovforslag og endda to lovforslag, som regeringen har valgt at fremsætte. Spørgsmålet er i dag, hvorfor de arbejdsløse skal straffes, fordi iverne stemte nej til Lissabontraktaten. Det er sådan set den eneste håndgribelige grund til, at vi står og diskuterer det her, nemlig at vi skulle have stemt om nogle af forbeholdene i sommeren 2008. Men så sagde Irland nej til Lissabontraktaten, og så manglede regeringen et projekt, og så bad man om at få fremrykket Arbejdsmarkedskommissionens rapport, som både foreslog, at man skulle halvere dagpengene og dagpengeperiodens længde og skære i efterlønnen.

Socialdemokratiet ville ikke være med til nogen af delene, og det var jo også klart i strid med det, som statsministeren havde været ude at sige om, at man ikke ville røre dagpengene. Claus Hjort Frederiksen blev så gal, at han udtænkte en plan om, hvordan regeringen bedst kunne genere fagbevægelsen og Socialdemokratiet. I kommunalreformen havde man jo lavet en række pilotprojekter med jobindsats i kommunalt regi, og denne ordning skulle så evalueres

i 2010. Der er onde tunger, der påstår, at den evaluering ikke ville falde positivt ud og dermed ikke give noget sagligt grundlag for at lave en kommunalisering og overføre indsatsen til kommunerne. Derfor tænkte beskæftigelsesministeren: Lad os gøre det i finansloven, så kan vi få flertal for det hele sammen med Dansk Folkeparti. Således.

Dernæst har vi jo – eller havde – en historisk lav arbejdsløshed, som mere skyldtes højkonjunktur end regeringens egen formåen. Alle alarmklokkerne ringede for, at der var en stor stigning i arbejdsløsheden på vej, og så ville det jo virkelig være smart for ministeren ikke at have noget ansvar. Så kunne fagbevægelsen og oppositionen snakke med den lokale borgmester om, hvordan man skulle få gang i beskæftigelsen igen.

Regeringen har på den måde, også i forhold til det, vi har hørt, valgt at smide regningen for den fejlagtige politik i børneværelset. Her opstår det første problem. I dag har vi et stort arbejdsmarked styret af staten. Det beviste sit værd, da vi overtog fallitboet efter Schlüterregeringen, hvor der var 360.000 ledige. I løbet af ganske få år fik vi ledigheden bragt ned til 140.000 uden flaskehalsproblemer, fordi vi brugte uddannelsesinstrumentet. Den nuværende regering har kun været i stand til at halvere ledigheden, hvor vi, da den var på sit laveste niveau, stadig væk havde 50.000 forsikrede ledige, 92.000 kontant-hjælpsmodtagere og 14.000 fleksjobbere uden arbejde. Samtidig havde vi endda importeret 55.000 østeuropæere.

Det viser med al tydelighed, at man har opgivet at få de svageste i arbejde. Nu har regeringen så opgivet ævred og vil lade kommunerne drive området for færre kroner i en tid med stigende ledighed. Det betyder, at der er kommuner, der kommer til at spare på børneområdet, ældreområdet eller på vedligeholdelsen af vejene. For sandheden er, at da regeringen kun har lovet at holde kommunerne skadesløse under et, vil der være kommuner, der kommer til at tabe stort på denne ordning. Dertil kommer, at vi får et mindre fleksibelt og mobilt arbejdsmarked, for hvert af de 91 jobcentre vil kun have interesse i at sørge for egne borgere inden for kommunegrænsen. Fru Line Barfod kom jo selv med de gode ord om, at det var et indgreb i arbejdskraftens fri bevægelighed.

For at få fuld refusion skal de arbejdsløse fremover aktiveres i en både billig, løntrykkende og konkurrenceforvridende aktivering, idet